

JAUNUOLIŲ IŠPAŽINTIS

/ 51 /

Šiandien keletas žodžių apie jaunuolių išpažintį. Iš pat pradžios reikia pasakyti, jog paauglių ir jaunuolių išpažintis, kaip ir vyrų bei moterų išpažintis, taip pat susiveda į savitą šablona, tai yra, beveik visi to amžiaus berniukai ir beveik visos mergaitės išpažintį atlieka beveik taip pačiais posėkiais ir visiems jiems vienodos nuodėmės: pamos, mamos nepaklausiau, susimūšiau su mažesniu broliuku, susipykau su draugais ir viskas. Skirtumas čia tik tas, kad visai susugusių išpažinties šablonas gaunasi jiems per mažai rūpinantis savė išvidaniu gyvenimu ir pasitenkinant tuo, bile ką pasakyti nuodėmėklauseiui, čia šablonas susidaro dėl tikro nenusimanymo. Piek tesuprante jaunas žmogus, tiek jis ir tepasako. Pagaliau, tokio amžiaus jauno žmogus ir gyvenimo aplinka beveik vienoda, kurioje pasirodo tokios pat, visiems jiems vienodos silpnybės.

Bet ar galima pasitenkinti nežinojimu ir tik tuo, kas gerai nenusimanančio sakoma? "e. Būtina jauną žmogų apšviesti, būtina jam pasakyti, jog jo gyvenimas nėra jau toks negilus ir siauras, kaip jam atrodo. "riešingai. Dangelio atėvilgiu jis gali pasirodyti net gilesnis, o jau platesnis, tai tikrai, negu susugusiųjų, kadangi jaunuoliki iškyla tokių klausimų, kurie subrendusiems jau seniai atpuolę. Dėl to jaunas žmogus į save patį turi stydžiau pasižiūrėti.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pirmausias kas čia iškyla aikštėn?

Tai jo brendimas, išėjimas į gyvenimą. Čia jau daug dalykų galima atresti. Visi mes žinome, kad pats stipriausias žmoguje instink-

tas - lytinis instinktas pradeda reikštis kaip tik tame persilaužimo amžiuje. Daug ko, tiesa, jaunas žmogus čia nežino, tačiau anksčiau ar vėliau jis turi viską sužinoti ir sužino. O kol tai ateina, prašina daug kas. Kaip ten bebūtų, ir tokio amžiaus žmogus apie tokius dalykus žino tiek, kiek jis iš ko nors sužinojo. Žino jis taip pat, kad čia kai kurie dalykai yra negerai. Tame laikotarpyje ji užpuola pirmoji meilė, kuri prasideda ne medžiaginėmis dalykais, bet savaime prie jų veda. Ir šitą tų dviejų dalykų susipynimą jaunas žmogus būtinai turi išgyventi ir išgyvens. O išpažintyje kas čia žūk atsispindėti? Gi nieko. Mikraščiuose mes skaitome, gyvenime matome jaunuolius ir jaunuoles padarant ir vienasip, ir kitai, o kai ateina prie klausyklos langelio - tyls. Kartum niekur nieko. O aiškiai jaunuolis ar jaunuolė turi savo simpatijas, su jomis vaikščioja po pasilinksmainius, bendrai dirba, iškylauja, dargi net vienoje palapinėje miega, bendrai mudosi, bučiuojasi, glėmonėjasi, sėpuoja ir svajoja, o prie klausyklos langelio - tyls. Tarytum šitų dalykų nei nebūtų gyvenime. Mes, kunigai, esame pamokyti, kaip reikia čia būti atsargiems ir neklausinėti be reikalo, kad nežinančio apie blogą net ir nesugestijuotum tam dalykui. Bet gi patys tie jauni žmonės gali žinoti, kad jeigu negalima čia nutylėti mažesnių dalykų, kurie liečią papusmą, - negalima juo labiau lyg nieko nesuprantant praleisti to dalyko, kuris siejasi su jų skaistumu, ištvirkimu, kuris deda pagrindą visam tolimesniajam jų gyvenimui. Netikintieji klausiasi čia patarimo visokiems redaktoriams ir redaktoriams ar kokiam sekretoriui ar sekretorei, o tikinčiajam aišku, kur kreiptis: nuodėmklausio. O kas čia tais klausimais teriasi? Devek

nikas. Dėl ko? Atsakys, kad sarmata. O kodėl nesarmata mergaitėi, tokie pat jaunuolei būtų visai vertomai vyro gydytojo, arba viešai apsprendžiamai laikraščioje ar kokiam susirinkime. Tenai nesarmata. O prie klausyklos langelio šitokio nuogumo niekas nereikalauja. O nejauciama reikalauja pasiklausti kad ir tiek: ar galima draugauti? ar galima bučiuotis? ar nuodėmė myletėti? ir t.t., ir t.t. Juk čia labai gyvenimiškai reikalauja, tokie, su kuriais kiekvienas jaunuolis susiduria. O ne vistiek kokie draugystė, koks pasilinksminimas, koks pasivaikščiojimas ar šokis. Jeigu tu esi tikra katalikė ar katalikas, kuriam rūpi daugiau dvasios reikalai, rūpi išganymas, niekaip nenugikite pro tai tyledami prie klausyklos.

Jeigu jus ir susiklausinėsite daug prieš kam nors jūsų gyvenime atsitinkant, tai būtinai jausite būtinybę nenutylėti, kad tai ir tai jau atsitiko... Juk ir tada dar kai kas galima pataisyti, o mažų mažais atgauti pašvenčiamąją malonę, jeigu ji būtų buvusi prarasta. O kas apie tai kalba? evelk niekas. Vienas kunigas man vieną kartą pasakė: "Juk negalimas dalykas, kad visi tie jaunuoliai, kurie dabar dar eina išpažinties, būtų tuo atžvilgiu visiškai be jokios dulkės, nes pačios gyvenimo aplinkybės, šokiose šiandieną daugelis randasi, pastumia į didesnę ar mažesnę susitepiamą tuo atžvilgiu, o juk nei vienas, nei viena apie tai išpažintyje nemini..."

O be šitų reikalavimų yra dar daug kitokių. Pavyzdžiui santykiai su savaisiais, ypač su tėvais. Kaip tik šiame brendimo laikotarpyje jaunas žmogus būna kraštutiniai iršlus, ambicingas, per daug savimi pasitikintis, niekinas vyresniuosius, nesiskaitęs netgi su savo gimdytojais. Ir dalykai čia pasidaro nebe tik tiek: "Apos neklausiau", "manos

neklausiau". Čia būna ir labai skaudžių susikirtimų. Būna, kad kalti būna tie, papa ir mama, bet daugumoje atvejų tie jaunuoliai kalti. O ką apie tai pasakojasi prie klausyklos langelio? "Deveik nieko. Čia įeina ir santykiai su kitais: broliais, seserimis, draugais, mokytojais, vyresniaisiais. Kas apie tai pasakojama? Nieko. O pareigos? Ir jauni žmonės jų jau turi ir visokių: tėvams, šeimai, visuomenei, mokyklai. O kuris jaunuolis pasisako kaip jis mokosi. Niekas. "Arytum čia būtų vistiek, penktukais jis eina ar dvejetukais. O tie dvejetai juk ne be jo kaltės. Arba vėl. Siurkščiausiu, nemandagiausiu išpuolimai prie tėvų, prieš motiną, išvedinimas jų kvailiais, nemokšomis, nieko nepadėjimas namie, netgi grasinimas ar rankos pakėlimas - visa tai pavadinama tik "nepaklusnumu". O tai jau per mažai. "Sūnimas be draugystės kaip be galvos. O apie jas jis labai mažai tenusimano. Tėvai ir vyresnieji dėl to įspėja, o jį tai atsakoma įdūlumu, kokio nors neminiu boikotu, daužymusi. O prie langelio pasakoma: "būvau supykęs". Ir jaunas žmogus, kaip ir senas, gali pasižiūrėti ir pasiklausyti, ir pats pasakyti negerų dalykų: dalykų, kurie iš liečia jo dorovę, kurie liečia jo tikejimą, kurie visus tuos dalykus griūna ir taip padaryti nuodėmę ir žiūrėjimą, ir kalbėjimą, ir mintimis ir darbais. O kas apie tai sakosi per išpažintį? Klausiau - klausiau, skeičiau-skeičiau, žiūrėjau - žiūrėjau, na ir kas čia tokio? Kur kitur, gal ir blogai, o dėl tikejimo, dėl toms krikščioniškos moralės - galima, ne nuodėmė. Ir tyli, patys padarę sprendimą, kad visa tai jokie nuodėmė. O iš tiesų ir nuodėmė, ir neretai dargi sunki. Jauną žmogų čia daug sykių galima pateisinti nelūžanymu, žioplumu, nepatyrimu, bet ne visada. O labiausiai jis turėtų taisyti dalykus susirūpinti pats

dėl savęs. Juk padarytas blogis sau pačiam kenkia ar kada nors kenks. Pagaliau ir pats nežinojimas gali būti pakaltinamas. O kodėl tu nežinojai, kad tai yra blogis? Kad niekada neklausi, kad neišsiaiškinsi, kad klausi kiekvieno kito, o ne to, kurio tau, kaip tikinčiajam ar tikinčiai, reikėjo klausiti.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Daigi, kaip matome, ne taip jau labai gali jaustis nekaltais ir jaunuoliai. Ypač mūsų laikais gali jų sieloje susikaupti ir šio ir to. O norint, kad tenai nebūtų blogio ir reikia išpažinties eiti gyvenimiškai. Nėti žiūrint savo gero, o ne tik "pareigos" atlikimo. O kad tai įvyktų, reikia truputį pasižiūrėti į save atidžiau. Jeigu nesugebame to padaryti, tai paprasčiausiai nuodėmklausimui užduoti klausimą, kaip tai yra mokykloje įprasta daryti mokytojui. Skirtumas, žinoma bus tas, kad tie klausimai lies mūsų dvasios gyvenimą, o ne matematiką, geografiją ar istoriją. O bijoti ir gedytis čia nėra ko, nes nei vienas jaunuolis, nei viena jaunuolė nuodėmklausio nenustebins dalykais, kurie jiems dar neiškis. Sverbiausias gi bus tai, kad su nuodėmklausio pagalba bus galima apsaugoti savo dar nesuteptą jaunystę nuo purvo, kuris jau yra užliejęs kitus: apsaugoti nuo ištvirkimo tvaiko, kuriuo kvėpuoja jau subrendęs pasaulis ir nori į save įtraukti vis mūsų aukų. Amen.

1967.11.27.